

Arrest

nr. 110 378 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. Uw vader O.(...) C.(...) heeft twee jaar als chauffeur gewerkt voor de firma van H.(...) A.(...), die goederentransport verzorgde voor het Amerikaanse leger. Toen uw vader acht maand bij H.(...) A.(...) in dienst was, werd uw moeder een eerste keer gecontacteerd door de Taliban, die bedreigingen uitten aan het adres van uw vader. Uw vader ging echter niet in op hun bedreigingen. Tien maanden later kreeg uw moeder opnieuw bezoek van de Taliban die uw vader bedreigden, maar opnieuw sloeg deze laatste hun bedreigingen in de wind.

In september 2011, vlak voor het Suikerfeest, werd er 's avond aan de deur geklopt. U opende de deur en zag Taliban staan, waarop u zich omdraaide, wegliep en u in het huis voor de Taliban verstopte. Nadat zij weg waren, hoorde u van uw moeder dat zij uw vader hadden meegenomen en dat zij ook naar u gezocht hadden. Hierop vluchtte u naar uw oom, die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U verliet Afghanistan vijf à zes dagen na de verdwijning van uw vader. U kwam in België aan op 21 maart 2012 en vroeg 's anderendaags asiel aan.

U hebt sinds zijn verdwijning niets meer over uw vader vernomen. Toen u al gevlucht was, vernam u van uw moeder dat de Taliban u nog een paar keer bij u thuis kwamen zoeken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; een kopie van het rijbewijs van uw vader.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 5 april 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u aanbracht naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal is niet van aard om deze conclusie te wijzigen aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u de werkzaamheden van uw vader als chauffeur die goederen vervoerde voor het Amerikaanse leger, niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo kunt u geen documenten produceren die zijn tewerkstelling via H.(...) A.(...) voor het Amerikaanse leger kunnen staven. U legt enkel zijn taskara en een kopie van zijn rijbewijs voor. Aangezien u wel de originele taskara van uw vader voorlegt is het overigens opmerkelijk dat u het origineel van zijn rijbewijs niet aanbrengt in het kader van zijn asielverzoek. Het is overigens vreemd dat u het origineel van dit rijbewijs niet kunt voorleggen. Ook bevat uw relaas omtrent het werk van uw vader een aantal ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke elementen. Zo is het ten eerste vreemd dat u niet kunt zeggen met wat voor type, merk of kleur vrachtwagen uw vader reed, hoewel u verklaart dat uw vader steeds met dezelfde vrachtwagen reed (CGVS, p. 11). U zegt dat u de vrachtwagen nooit gezien heeft en dat uw vader u enkel vertelde dat hij met een grote vrachtwagen rondreed (CGVS, p. 11 en 12). Het is vreemd dat u niet meer informatie kunt geven over deze vrachtwagen. Aangezien u zelf jarenlang als automechaniker gewerkt hebt in Afghanistan (CGVS, p. 5), kan verondersteld worden dat u het met uw vader ooit wel eens gehad zou hebben over de vrachtwagen waar hij professioneel mee rond reed. Verder is het ook vreemd dat u naast de eigenaar H.(...) A.(...) en de conducteur van uw vader, A.(...), geen namen van collega's van uw vader kan opsommen, hoewel hij toch twee jaar voor H.(...) A.(...) zou hebben gewerkt. En ook over A.(...), die uw vader als conducteur steeds begeleidde, weet u niets meer te vertellen dan dat het een goede jongen is die zijn job goed deed (CGVS, p. 10). Er kan verwacht worden dat uw vader u over die ene persoon die steeds bij hem was als hij aan het werk was, wat meer zou hebben verteld. Ook over het loon van uw vader doet u ongeloofwaardige uitspraken wanneer u zegt dat hij per maand ongeveer 5000 dollar plus bonussen, goed voor een totaal van 6 à 7000 dollar, zou verdienen (CGVS, p. 14). Ook al moest uw vader, zoals u stelt, van dit bedrag ook diesel, voedsel en herstellingen aan zijn vrachtwagen bekostigen en weet u niet precies hoe lang uw vader voor dit geld moest werken, dan nog is dit een zeer hoog loon in Afghanistan, waar het gemiddelde jaarinkomen in 2011 470 dollar bedroeg. Ook is het vreemd dat u zeer goed op de hoogte blijkt te zijn van bepaalde details uit het contract van uw vader, hoewel u beweert dat dit contract bij H.(...) A.(...) lag en u niet weet of uw vader zelf een kopie had (CGVS, p. 14). Zo stelt u dat het contract van uw vader vermeldde dat, wanneer hij steeds de documenten die hij voor zijn vrachtwagen kreeg, diende terug te bezorgen en aan niemand anders mocht geven. Het is vreemd dat u dit weet over het contract van uw vader, maar zo weinig weet te vertellen over, bijvoorbeeld, de vrachtwagen of de

collega's van uw vader (cfr. supra). Ten slotte legt u ook bijzonder bevreemdende verklaringen af over een incident dat uw vader meemaakte toen hij ongeveer een half jaar voor H.(...) A.(...) aan de slag was (CGVS, p. 12). Het konvooi waarin uw vader toen meereed werd aangevallen door de Taliban, waarop, volgens u, de Amerikanen en het ANA bang waren en de vrachtwagens achter lieten. U stelt dat de Amerikanen en de buitenlanders altijd bang zijn, en niet kunnen vechten tegen de vijanden van de overheid (CGVS, p.13). Nog in verband met de militairen verklaart u het volgende: "ze zijn militairen, maar ze zijn zoals vrouwen. Als ze in moeilijkheden zitten, beginnen ze te huilen. Ze willen gewoon wegllopen, maar als dat niet lukt, beginnen ze te huilen". Het is vreemd dat u dergelijke verklaringen zou afleggen over het Amerikaanse leger en het ANA, waarvoor uw vader onrechtstreeks werkzaam was en op wie hij vertrouwde voor zijn veiligheid tijdens zijn werk. Het is onwaarschijnlijk dat uw vader zijn werk zou volhouden indien hij werkelijk op deze manier over militairen dacht. Naar aanleiding van het hierboven beschreven incident legde uw vader overigens een klacht neer bij H.(...) A.(...) (CGVS, p. 13), maar ook daar kunt u geen enkel materieel bewijs van leveren.

Voorts legt u ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen af omtrent de ontvoering van uw vader- het incident dat ook rechtstreeks tot uw eigen vlucht uit Afghanistan heeft geleid. Zo zegt u dat u de avond van de verdwijning van uw vader de deur opende toen er werd aangeklopt (CGVS, p. 16). Toen u zag dat het Taliban waren die voor de deur stonden, rende u uw eigen huis in en verstopte u zich (CGVS, p. 8, 16 en 17). U verklaart dat de Taliban naar u op zoek ging, maar dat zij u niet konden vinden in uw schuilplaats. Het is vreemd dat u op deze manier aan de Taliban wist te ontkomen. Indien zij u ook werkelijk wilden meenemen, dan is het weinig waarschijnlijk dat zij u zouden hebben laten lopen toen u voor hen de deur opende. Dat zij u daarna niet zouden terugvinden, terwijl u zich in uw eigen huis verborgen hield, is des te onwaarschijnlijker. In verband met uw schuilplaats doet u bovendien ook een paar vreemde uitspraken. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u zich in een dierenstal verborg (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 3). In uw gehoor bij het Commissariaat-generaal hebt u het systematisch over de kelder. Over deze kelder verklaart u dat die gebruikt werd om de dieren te laten overnachten. Dit zouden zij evenwel enkel in de winter doen, in de zomer sliepen de dieren gewoon buiten (CGVS, p 16). Nochtans verklaart u dat de dieren binnen waren toen uw vader door de Taliban werd meegenomen en u zich in de kelder ging verschuilen (CGVS, p. 17), hoewel dit incident zich volgens u afspeelde tijdens de Ramadan van 2011, een paar dagen voor het Suikerfeest. De Ramadan viel in het jaar 2011 tijdens de maand augustus, wanneer het in de provincie Maidan Wardak nog volop zomer is. Nog verklaart u dat u zich in uw schuilplaats in het gras te slapen legde (CGVS, p. 17). Aangezien u zich op dat moment verborgen trachtte te houden voor de Taliban die naar u op zoek waren, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u in uw schuilplaats ging slapen.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Narkh van de provincie Maidan Wardak. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven

van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat u een onafhankelijk meerderjarige jonge man bent die een opleiding automechanicien genoot en ook gedurende vijf à zes jaar als automechanieker werkte (CGVS, p. 5). Er mag dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel of Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Tegen een mogelijke hervestiging maakte u tijdens het gehoor bezwaar door te stellen dat u in uw dorp bent opgegroeid, nooit naar deze steden geweest bent en overleefde van de opbrengsten van uw gronden. Deze elementen kunnen echter niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Temeer aangezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u niet uitsluitend diende te overleven op basis van uw gronden.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn vader is volledig afhankelijk van hetgeen zijn vader hem daarover al dan niet verteld heeft. Zo heeft zijn vader nooit veel gezegd over de vrachtwagen waarmee hij reed en over zijn collega's. Bovendien heeft verzoeker de vrachtwagen of de collega's van zijn vader nooit gezien. Over het loon en over de clausule in zijn contract volgens dewelke nooit documenten mochten worden meegenomen naar huis had zijn vader daarentegen wel eens verteld. Wat betreft het loon van de vader van verzoeker is het zo dat alle kosten, zoals voor diesel, herstellingen en voedsel van dat loon werden betaald. Bovendien was het loon hoog gelet op het risico van de job. Het hoge loon was ook meteen de reden waarom de vader van verzoeker zo lang deze job heeft uitgeoefend, ondanks het grote risico dat de job met zich meebracht en het gebrek aan vertrouwen dat hij had in de Amerikanen om hem te beschermen. De klacht die de vader van verzoeker over een incident heeft ingediend bij H. A. was mondeling, zodat hij hieromtrent geen document heeft. Inzake het rijbewijs heeft verzoeker aan zijn moeder gevraagd om het origineel op te sturen, maar zijn moeder antwoordde hem dat zijn vader dit bij zich had toen de taliban hem meenam. Verzoeker heeft zich wel degelijk kunnen verschuilen in de kelder bij de dieren en onder het gras, zodat het niet zo vreemd is dat de taliban hem daar niet heeft gevonden. Overigens is de kelder en de dierenstal een en dezelfde plaats, zodat het hier helemaal geen tegenstrijdigheid betreft. Overdag waren de dieren buiten tijdens de zomer en tijdens de winter in de kelder. 's Nachts waren de dieren echter altijd in de kelder, ook in de zomer. De vraag daaromtrent in het gehoorverslag moet dan ook verkeerd begrepen zijn. Er dient ook ontkend te worden dat het in Kabul of Jalalabad veilig is. Het aantal veiligheidsincidenten in deze steden is dan wel verminderd en burgers zijn er over het algemeen geen doelwit van aanslagen, toch zijn er hoe dan ook veiligheidsincidenten en vallen er hoe dan ook burgerslachtoffers. Bovendien heeft verzoeker geen vader of oudere broer om hem te beschermen en heeft hij enkel een oom die gebonden is aan zijn gronden in Kanezat, zodat verzoeker een uiterst kwetsbaar profiel heeft om het slachtoffer te worden van rekruteringen door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld. Verzoeker verwijst hierbij naar analogie naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de werkzaamheid van zijn vader als vrachtwagenchauffeur. Zo stelt hij dat het contract van zijn vader werd bijgehouden bij het bedrijf en weet hij niet of zijn vader zelf een kopie hiervan had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker toch erg goed op de hoogte blijkt te zijn over de details van dit contract (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit staat in schrill contrast met het feit dat verzoeker niets kan zeggen over het type, merk of kleur van de vrachtwagen waarmee zijn vader reed, hetgeen nochtans binnen zijn interessegebied lag gezien zijn werk als automechanieker en gezien verzoeker wel wist te verklaren dat zijn vader altijd met dezelfde vrachtwagen reed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 11). Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker, met uitzondering van de baas van het bedrijf H. A. en de conducteur van zijn vader A. geen enkele collega van zijn vader kan opnoemen, hoewel zijn vader twee jaar voor H. A. heeft gewerkt en steeds in konvooi diende te rijden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10 en 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn vader nooit veel zei over de vrachtwagen of zijn collega's en dat hij deze nooit gezien heeft, stelt de Raad dat redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker dat hij hieromtrent enige informatie zou kunnen geven, gezien zijn eigen werk als automechanieker en de kennis die hij wel blijkt te hebben omtrent de inhoud van het contract van zijn vader. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat zijn vader hem enkel vertelde dat hij met een grote vrachtwagen rondreed en over verschillende aanvallen op het konvooi vertelde, maar er vervolgens slechts in slaagt om een aanval op het konvooi te bespreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Wanneer hem gevraagd wordt naar andere incidenten slaagt verzoeker er immers niet in meer info te geven dan te stellen dat ze het konvooi verschillende keren hebben aangevallen en verwijst hij naar het eerder vermelde incident wanneer hem naar een concreet voorbeeld wordt gevraagd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Ook de uitspraak van verzoeker dat de Amerikanen en buitenlanders altijd bang zijn en niet kunnen vechten tegen de vijanden van de overheid omdat deze militairen zoals vrouwen beginnen te huilen in moeilijkheden is niet aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13).

De geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat hij inconsistente verklaringen aflegt omtrent de bedreigingen die zijn vader ontving van de taliban. Zo stelde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts dat de taliban tegen zijn vader zeiden dat hij moest stoppen en zijn huis binnenvielen toen zijn vader toevallig thuis was (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen plots dat de taliban reeds tweemaal bij hem aan huis waren gekomen en tegen zijn moeder zeiden dat zijn vader moest stoppen met werken voor de Amerikanen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). De verklaring van verzoeker dat zij dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd hebben neergeschreven en dat hij aan de tolk heeft gezegd dat de taliban langskwamen en tegen hen zeiden dat zijn vader moest stoppen met werken kan deze vaststellingen niet weerleggen. Bovenstaande vaststellingen zijn immers dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook aan de verklaringen omtrent de inval van de taliban in het huis van verzoeker kan de Raad geen geloof hechten. Zo is het vooreerst weinig waarschijnlijk dat de taliban verzoeker zou laten ontsnappen indien zij hem daadwerkelijk wouden meenemen, in het bijzonder omdat hij zich in de kelder van het huis zelf zou hebben verstopt en de taliban hier ook was komen kijken. Het is immers niet aannemelijk dat de

taliban het gras in de kelder, waar verzoeker zich onder zou hebben doorzocht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt in dit gras te hebben geslapen, terwijl de taliban volop naar hem op zoek waren, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op dat moment bijzonder alert zou zijn gebleven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17).

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou en heeft jarenlange werkervaring als automechanieker (stuk 7 en stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 1, 3 en 5). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te

voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren.

Verzoeker brengt geen andere informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Verzoeker verwijst slechts naar de voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier. De Raad stelt echter vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij een uiterst kwetsbaar profiel heeft om als jongeman die geen vader of broer heeft om hem te beschermen het slachtoffer te worden van rekrutering door de taliban en het daarmee gepaard gaand geweld en ter staving hiervan verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben. Het geciteerde arrest van de Raad gaat over een alleenstaande minderjarige. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet als minderjarige kan beschouwd worden (stuk 7 en stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker toont niet aan deze beslissing succesvol te hebben betwist.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF